

ת"פ 30298/03/16 - מדינת ישראל נגד מיכאל פקין

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30298-03-16 מדינת ישראל נ' פקין
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה
באמצעות עו"ד שקד עזרא -
פרקליטות מחוז מרכז

נגד
מיכאל פקין

הנאשם
באמצעות עו"ד ערן ראו

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **ניסיון תקיפת שוטר** (לפי סעיף 273 ביחד עם 25 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 - להלן "**החוק**"; **תקיפת שוטר** (לפי סעיף 275 לחוק) **ואיומים** (לפי סעיף 192 לחוק).

כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן הטריד הנאשם ביום 25.10.14 בחצות הלילה את מנוחתם של שכניו ואף זרק בקבוק מחוץ לחלון הדירה בה שהה יחד עם חבריו, כל זאת שעה שהיה בגילופין. בשל התנהגות זו הזעיקה שכנתו של הנאשם כרמית אליהו (להלן: "השכנה") שוטרים ולדירה הגיעו השוטרים שי-בר-ציון (להלן: "שי") ואלון גבאי (להלן: "אלון"). לאחר מספר דקות בהן המתינו למענה, פתח הנאשם את דלת הדירה ואז ניסה לתקוף את שוטר שי בכך שנופף לעברו באגרופו.

לאחר כניסת השוטרים לדירה ביקשו ממנו השוטרים להזדהות, אולם הוא סירב לכך, התקרב אל השוטר אלון ודחף אותו. בשלב זה הודיע השוטר אלון לנאשם על מעצרו בגין תקיפת שוטר. הנאשם לא נענה להוראות השוטרים והתנגד למעצרו. במהלך ניסיון ההשתלטות של השוטרים על הנאשם, בעט הנאשם בחוזקה באשכיו של השוטר שי ובהמשך אף נשך מספר פעמים את כף ידו.

עם הגעתו לדירה של שוטר נוסף בשם אולג, השתלטו השוטרים על הנאשם והוא נאזק. משסירב

הנאשם להתלוות לניידת המשטרה, הרימו השוטרים את הנאשם והובילו אותו לניידת תוך שהנאשם התפרע.

בהמשך, לאחר שהובא לתחנת המשטרה, פנה הנאשם אל השוטרים שי ואלון ואמר להם: "בואו נסגור את זה בטוב או שמחר אני אביא עורך דין שיזין אתכם בתחת". בהמשך פנה אל השוטר שי ואמר לו: "אתה לא יודע עם איזו משפחה אתה מתעסק".

התשובה לאישום

3. הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר במיוחס לו, תוך שטען שהוא לא פתח לשוטרים את דלת הדירה, אלא שהשוטרים הם אלו שפרצו לבית באלימות. עוד טען שהשוטרים היו לבושים בגדים אזרחיים ושהם סירבו להזדהות בפניו, למרות שנתבקשו לעשות כן על ידי הנאשם וחבריו. כמו כן כפר בכך שבעט באשכיו של השוטר שי במהלך ניסיון ההשתלטות עליו וכן שנשך את ידו. כטענה חלופית טען שככל שהדבר אכן התרחש, הרי שהתנהגותו לא חרגה ממסגרת של התנגדות למעצר לא חוקי. עוד טען ב"כ הנאשם שכפירתו זו של הנאשם במעשים האלימים נובעת מחוסר ידיעה לאור העובדה שהנאשם היה בגילופין.

אשר לאמירות המבססות את עבירת האיומים, הודה הנאשם במיוחס לו בהסתייגות "ככל שהן נאמרו" שכן הוא אינו זוכר אותן. בנוסף טען שלאור שכרותו, הרי שמבחינה משפטית אין אמירות אלו מבססות עבירת איומים.

4. במהלך הדיון ותוך כדי חקירת העדים לובנה מחלוקת נוספת בין הנאשם לתביעה שנגעה לטענת הנאשם לפיה השוטרים השתמשו נגדו באקדח טיזר בשלב שבין ניסיון ההשתלטות עליו בדירה למועד הגעתו לתחנה. למרות שהתשובה לשאלת השימוש בטיזר אין השפעה ישירה על תוצאות החלטתי, מצאתי להתייחס אליה בקצרה בשולי ההחלטה.

על עדים, מהימנות, ראיות וראיות שאינן

5. ראיות התביעה התבססו בעיקרן על דברי השוטרים שנכחו במקום, החוקר שחקר את הנאשם והודעתה של השכנה שהזעיקה את השוטרים. כפי שיפורט בהמשך, שני חבריו של הנאשם שנכחו בדירה במהלך האירוע נרשמו אף הם כעדי תביעה, לאור הגרסה שמסרו במשטרה, אולם במהרה התברר שגרסתם מסייעת יותר לנאשם מאשר לתביעה.

ראיות ההגנה התבססו בעיקרן על דברי הנאשם עצמו ועדויות שני חבריו שנכחו בדירה במהלך האירוע.

6. לאחר ששמעתי את עדותם של השוטרים וקראתי את דוחות הפעולה שערכו, ניתן לומר כבר עתה

שמצאתי את עדותם עניינית, שקולה, לא מתלהמת, קוהרנטית ואמינה. התרשמתי שהשטרים העידו על הדברים כהוויתם, לא ניסו להסתיר מידע מצד אחד או להעצים את האירוע מצד שני. לא זו אף זו - גם בסיכומי ההגנה לא נטען לקיומן של סתירות בגרסאות השטרים, וודאי שלא סתירות משמעותיות. וביתר פירוט -

7. השוטר אלון הסביר בפתח דבריו שהוא זוכר את האירוע באופן כללי. התרשמתי שעדותו הייתה שוטפת ומדויקת. כך, משלא זכר פרטים נקודתיים, ביקש להיעזר בדוח הפעולה שלבסוף הוגש כראיה (ת/1). ניכר שאלון תיאר בבהירות את שהתרחש, לא ניסה לייפות את המציאות או להסתיר את העובדה שהשטרים השתמשו במהלך האירוע בכוח סביר נגד הנאשם לאור התנהגותו.

8. גם מעדותו של השוטר שי התרשמתי שבניגוד לטענות שונות עליהן אעמוד בהמשך, הוא לא "מחפש" את הנאשם. עדותו של השוטר שי לא הייתה מתלהמת, חרף העובדה שהוא זה שספג את הבעיטה מהנאשם. התרשמתי שהעד העיד רק על דברים שזכר ושתמונת המצב עמדה לנגד עיניו בשעה שהעיד. מטבע הדברים זכר שי טוב יותר את אותם פרטים שנגעו אליו, תרתי משמע, באופן ישיר. השוטר לא הפריז בתיאוריו (ראו למשל תשובתו הזהירה של שי לב"כ הנאשם לשאלה האם הבעיטה באשכיו של שי הייתה אגב ההשתוללות של הנאשם או שנעשתה באופן מכוון - פרוט' עמ' 21 ש' 26-30) זאת על אף הכאב שחש כתוצאה ממעשי הנאשם.

9. מנגד, התרשמתי שעדות חבריו של הנאשם הייתה מוטית לטובתו וניכר ניסיונם לעשות כל שביכולתם כדי לסייע לו. הגם שהעדים ניסו להלך בין הטיפות - מצד אחד לומר אמת לבית המשפט ומצד שני להימנע מלומר דברים שעלולים לפגוע בחברם, התרשמתי היא שלא תמיד הדבר צלח בידם, כפי שיפורט להלן.

זאת ועוד, דווקא זהירות יתר זו שהופגנה מצד חבריו של הנאשם, שכפי שאראה מיד אף עמדה לא אחת בסתירה לראיות אחרות, מצביעה על כך שגם לדידם של חבריו של הנאשם, תיאור מלא של התמונה עלולה הייתה לפגוע בו. תמיכה אפשרית למסקנה זו אף ניתן למצוא בעובדה שהנאשם נמנע מלהעיד עדת הגנה פוטנציאלית - ככל הנראה אמו שנכחה במקום (ראו ת/3) או להציג את תיעוד האירוע, חרף העובדה שהאירוע צולם (ראו דברי השוטר אלון פרוט' עמ' 7 ש' 19). אציין שבמהלך הדיון הוצגה על ידי ההגנה תמונה בודדת של השוטר שי (במטרה להמחיש שהוא לא נשא על מדיו תג מזהה), שסומנה נ/1, עובדה שיש בה כדי להצביע על קיומו של תיעוד כלשהו בין אם תיעוד מלא של האירוע ובין אם תיעוד חלקי שלו, חרף דברי ע"ה 2 (דניאל).

10. וביתר פירוט - הניסיון להיטיב עם הנאשם בא לידי ביטוי באופן מובהק בעדותו של ע"ת 5, עקיבא, חברו של הנאשם. כך למשל הקפיד העד להשתמש במלים שיש בהם כדי למזער את נסיבות האירוע או את חלקו של הנאשם באירוע: "לא היה ממש רעש" ו- "היה קצת מוזיקה" (פרוט' עמ' 29), עובדה העומדת בסתירה לדברי המודיעה בת/6 לפיהם הרעש היה חזק והמוסיקה רועשת. על אותו משקל בחר עקיבא להשתמש במלים "דיברנו בקול" במקום "צעקנו", בעוד שלמקרא ת/6 מתקבלת תמונה שונה.

באותה נשימה בה ניסה למזער את חלקו של מיכאל באירוע, כך גם ניסה להעצים את חלקם של השוטרים באירוע: כך, למשל, דיבר העד בבית המשפט על וויכוח **הדדי** בין הנאשם לשוטרים בנוגע לזיהוי באמצעות תעודות (עמ' 30 לפרוט') בעוד שבחקירתו במשטרה ייחס את הסירוב להזדהות רק לנאשם: "הם ביקשו תעודות זהות ומיכאל לא שיתף פעולה..." (ת/5 עמ' 1). בנוסף, במהלך עדותו אמר עקיבא שהנאשם ביקש מהשוטר לזוז בעוד שבת/5 כלל לא הזכיר זאת, פרט בעל חשיבות לחיזוק קו ההגנה של הנאשם. משנשאל לפרש הסתירה ו"שיפור העמדות" ביחס לדברים שמסר במשטרה, השיב העד: "אני כן אמרתי את זה. אני לא יודע להגיד שאני בטוח כי אני לא רוצה שזה ידפק אבל אה... לא זוכר אם בחקירה אמרתי... זה בעייתי קצת לדבר. אני מה שאני יודע שכל אחד מהם ביקש תעודה מזהה אחד מהשני..."

על כל אלו הוסיף עקיבא את דעתו, שלא לומר פרשנותו, להתנהגות השוטרים במקום ("...השוטר הרגיש קרבה עוינת ורצה שהוא יתרחק ואז השוטר הרגיש שמותר לו לתקוף" - עמ' 30 לפרוט'), מלים ותיאורים שלא בא זכרם בהודעתו במשטרה.

גם כאשר תיאר את מצבו של הנאשם, אמר העד שהוא היה "קצת שיכור" (עמ' 31 ש' 31), גרסה העומדת בסתירה לראיות רבות אחרות שהוצגו, כפי שיפורט להלן, לרבות לגרסתו שלו עצמו - "מיכאל היה שיכור לגמרי וגם בבית זה לא עבר לו" (עמ' 1).

בנוסף התרשמתי שעדותו של העד הייתה מבולבלת, הוא הרבה להשתהות בתשובותיו ואף הביע בעל פה את חוסר הנוחות שלו מהסיטואציה בה הוא אמור להעיד נגד חברו: "...תראי (פונה לפרקליטה - ע.מ.) אני מרגיש קצת אה... קצת מותקל מכל המצב הזה. עבר זמן אני לא זוכר, רציתי למחוק את זה מעצמי. זו לא חוויה נעימה." ובהמשך: "האירוע הזה לא היה אמור לקרות. אני לא מצליח לחבר מלים עכשיו" וכן "אני לא יכול לדבר כאן" (עמ' 32-33 לפרוט').

משעומת העד על ידי הפרקליטה עם הסתירות הרבות בגרסתו, ענה: "אני לא יודע לענות על זה. סתרת אותי עכשיו בשאלה האחרונה. אני מרגיש לא בסדר" (עמ' 35 לפרוט'). בשלב זה של העדות ונוכח הסתירות הרבות בדבריו אף הוגשה הודעתו של העד במשטרה מכוח סעיף 10א(3) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

נוכח התשובות שמסר עקיבא במהלך פרשת התביעה והקושי שלו להעיד נגד חברו, אין זה פלא שב"כ הנאשם בחר לפתוח את החקירה הנגדית של העד בהבהרה שהוא מייצג את הנאשם והוא "לטובתו" (תוך שהבהיר לעד שעליו לומר רק את האמת, בין אם היא עוזרת לנאשם ובין אם לאו). בלטה לעין העובדה שבועוד שהנאשם לא יכול היה למסור גרסה עקבית, רציפה וקוהרנטית במהלך עדותו, היה לו קל יותר לאשר "תזות" שנאמרו לו על ידי ב"כ הנאשם (ראו דוגמאות בעמ' 38).

לאור כל האמור, אני סבור שהמשקל שיש לתת לעדותו של עקיבא בבית המשפט הינו משקל נמוך ויש להעדיף את אמרתו במשטרה.

11. חברו השני של הנאשם, דניאל קויפמן, שנרשם תחילה כעבד תביעה, העיד בסופו של יום כעד הגנה לאחר שהתברר שהוא נכח בחלק מהדיון הראשון שהתקיים. התרשמותי היא שגם דניאל עשה כל שביכולתו על מנת להיטיב עם הנאשם. כך למשל טען דניאל שהנאשם היה "קצת שיכור" (עמ' 52 ש' 27) בעוד שישנה תמימות דעים בין עדי התביעה לעדי ההגנה, לרבות הנאשם, שהוא היה במצב של שכרות ברמה גבוהה. נוסח מעודן זה ליווה גם את המשך תיאורו את שהתרחש בדירה טרם הגעת השוטרים למקום: "הוא התחיל להתרגש יותר מדי ולצעוק, **להשתולל קצת**. כנראה שהשכנים שמעו את זה והזמינו משטרה".

אשר למעשים האלימים שהתרחשו בדירה, תיאר העד את התנהגות השוטרים כהתנהגות אלימה וברוטאלית "ראיתי שבזמן שהם ניסו לשים לו אזיקים אחד מהשוטרים נתן לו ברכיה בצלעות. השתמשו במרפקים, השתלטו עליו בכוח גדול" (עמ' 53 ש' 21-22), זאת בעוד שאת התנהגותו של הנאשם תיאר בצורה עדינה או שהכחיש שראה חלק ממעשיו, למרות שהעיד על עצמו כמי שנכח בחלק זה של האירוע:

"ש. אחד השוטרים טוען שהוא קיבל בעיטה לאשכים "לביצים" ראית דבר כזה

ת. **אולי ראיתי קצת**

ש. אחד השוטרים טוען שהוא ננשך. שמת לב לדבר כזה

ת. **לנשיכה לו** (צ"ל: "לא" - ע.מ.)"

מאחר שדניאל העיד על עצמו כמי שראה את כל האירוע, הרי שגרסתו זו עומדת בסתירה לגרסת עקיבא שאמר ששמע את אחד השוטרים אומר "מה אתה נושך". חיזוק למסקנה לפיה עדותו של העד הייתה מגמתית ניתן למצוא אף בסתירה בין דברי העד שתיאר את הנאשם כמי שהתנהג בצורה שאינה חריגה (מעבר ל"קצת צעקות"), בעוד שהנאשם עצמו אישר בחקירתו שזרק בקבוקים למטה (ת' 4 ש' 38-39) ובהמשך: "אם אני מסטול אני יכול לעשות הרבה שטויות כמו לאיים ולזרוק בקבוקים מהחלון" (ש' 82).

מעבר למגמה הברורה של העד, הרי שדבריו בכל הנוגע לברכיה שנתנו השוטרים לצלעותיו של הנאשם אינה נתמכת בגרסתו של מי מהעדים הנוספים או של הנאשם.

גם גרסתו של העד בקשר לסרטון שצילם תמוהה. דניאל אישר שצילם סרטון של האירוע, ושהשוטרים שנכחו במקום לא רק שהיו מודעים לעובדה זו אלא שגם אמרו לו לצלם (עמ' 55 ש' 30). מנגד מסר שבתחנת המשטרה איימו עליו "שוטרים" שייקחו לו את הטלפון אם לא ימחק את הסרטון, תוך שהבהירו לו שאסור היה לו לצלם את האירוע. גרסה זו מעוררת לטעמי קושי. ראשית, העד לא פירט מי מהשוטרים הורה לו לעשות כן (השוטרים שנכחו באירוע, החוקרים, שוטרים אחרים בתחנה וכיו"ב) כך שלא ניתן היה להזים טענה זו. שנית, גרסת העד לא נתמכה על ידי הנאשם, שעל פי עדויות חבריו צילם אף הוא חלק מהאירוע. שלישית, ככל שאכן הייתה דרישה כזו מצד "שוטרים" בתחנה, לא ברור מדוע לא הציבו דרישה דומה גם לנאשם, ולראיה, צילום של

השוטר שי נשאר בידיו ואף הוצג במהלך הדיון (נ/1).

במאמר מוסגר אציין שתמיהה זו מתחזקת נוכח גרסתו החדשה של עקיבא בבית המשפט לפיה לא ידוע לו אם מישהו צילם את האירוע (פרוט' עמ' 35), גרסה העומדת בסתירה לגרסה שמסר בהודעתו לפיה "מיכאל ודניאל צילמו את האירוע אבל לא ראו כלום" (ת/5 עמ' 1). מעבר לסתירה הפנימית, הרי שגרסה זו סותרת את גרסתו של דניאל שפורטה לעיל וכן את נ/1 - התמונה שהוצגה וממנה ניתן ללמוד שלפחות חלק מהאירוע נקלט בעדשת המצלמה (ככל שלא מדובר בתמונה שהופקה מסרטון...)

12. ולבסוף - הנאשם עצמו. קו ההגנה המרכזי של הנאשם היה שהוא אינו זוכר כמעט דבר מאירוע, והדבר עלה כבר מנוסח השאלה הראשונה שנשאל:

"ש: ...ההודעה הזו (שנחקרת במשטרה - ע.מ.) לא עוזרת לנו כי אתה לא זוכר כמעט שום דבר. אתה לא מוסר פרטים. יש משהו שאתה זוכר מהאירוע.

ת: פלשבקים קטנים. זוכר שפתחתי את הדלת וגוררים אותי במדרגות ושהתאוששתי בתחנת המשטרה."

בהמשך הבהיר שבתחנת המשטרה לא מסר גרסה מפורטת שכן לא זכר דבר בהיותו במצב של "שיכור מת". לאור זאת נשאל הנאשם "אז אין טעם שאשאל אותך על מהלך האירוע" ותשובתו הייתה "כן" (עמ' 42 ש' 5-6). עם זאת מיד לאחר שהבהיר שהוא אינו זוכר את פרטי הפרטים של האירוע, ידע הנאשם לתאר בפרוטרוט את תחילתו של האירוע, לרבות פרטים שוליים שספק כיצד היה ניתן לזכור אותם בחלוף כל כך הרבה זמן. שאלה זו מתחדדת נוכח העובדה שהנאשם לא זכר פרטים מהותיים יותר. כך לדוגמא זכר הנאשם שהדפיקות בדלת היו חזקות, זכר שמיד ניגש לדלת והציץ בעינית, זכר שלמרות שראה אדם שלא דומה לשוטר, פתח את הדלת, זכר שאותו אדם אמר לו שהוא שוטר וסירב להזדהות, זכר שרצה לסגור את הדלת, זכר שהדלת נפתחה עליו, זכר שלא נתן לשוטרים אישור להיכנס לבית; זכר אפילו לוחות זמנים כאשר שלל שדפיקות השוטרים בדלת נמשכו 2-3 דקות. כמו כן נזכר הנאשם שבמהלך האירוע צילם תמונה ממכשיר הטלפון הנייד שלו (התמונה של השוטר שי, לה אקדיש מספר מלים בהמשך). שאלות אותן ניתן לשאול בקשר לתמונה כבר עתה הן היכן הייתה התמונה עד היום? מדוע לא בא זכרה בשום צורה? מדוע לא הוצגה לעדי התביעה? והאם מדובר בתמונה שהיא חלק מסרטון שלם שלא הוצג לבית המשפט. תשובות לשאלות אלו לא סופקו על ידי הנאשם, אולי בגלל שמי מהצדדים לא מצא לנכון לברר זאת עמו.

דומה אם כן, שלאורך כל עדותו בבית המשפט, ניסה הנאשם לאחוז את המקל בשני קצותיו. מצד אחד טען שהיה ברמת שכרות כזו שמנעה ממנו לזכור פרטים, לשתף פעולה, להבין את אשר אמר (עבירת האיומים) ואת אשר עשה (הבעיטה לכיוון אשכיו של השוטר שי). מצד שני, כאשר התבקש להיזכר בפרטים שיכולים לסייע לו בהוכחת התנהלותם הלא תקינה של השוטרים, ובכלל זה סמכות הכניסה לבית, נזכר לפתע בפרטים רלוונטים אותם לא מסר במהלך חקירתו.

תשובותיו אלו של הנאשם במהלך עדותו לפני מציבים קושי אמתי ליתן בהם אמון.

גם אם ניתן יהיה לקבל חלק מדברי הנאשם כדברי אמת המבוססים על זכרוננו, להבדיל מהסקת מסקנות כפי שהרבה לעשות (ראו דבריו לאורכה ולרוחבה של חקירתו במשטרה ת/4 וכן עדותו עמ' 41 ש' 22-23), הרי שיהיו אלו דווקא **האמירות הכלליות** שמסר במהלך חקירתו לפיהם אין זו הפעם הראשונה בה הוא מעורב באירוע דומה (אמרה הנתמכת גם בדברי חברו עקיבא עמ' 34 ש' 26-27); ואת אמרתו (ת/4 ש' 82): "...אם אני מסטול אני יכול לעשות הרבה שטויות כמו לאיים ולזרוק בקבוקים מהחלון" ובהמשך (ש' 86): "אני מצטער על מה שעשיתי". משנשאל במהלך החקירה הנגדית לפשר מלים אלו ועל מה יש לו להצטער, השיב הנאשם: "הרגשתי את עצמי אשם...אם אני בתחנת משטרה, לא זוכר מה עשיתי ומתייחסים אלי בצורה לא נעימה כנראה שהייתי אשם במשהו."

דין

האם הנאשם היה שיכור במהלך האירוע?

13. ממכלול העדויות והממצאים, ניתן לומר שישנם סימנים המחזקים את הטענה לפיה הנאשם היה שיכור, בה בשעה שישנם סימנים המחלישים טענה זו.

שני השוטרים שהגיעו למקום, אלון ושי, שלעדויות מצאתי, כאמור, להעניק משקל רב, התייחסו בדוחות הפעולה המפורטים שערכו למצבו של הנאשם. כך למשל ציין אלון בת/1 שהבחין עם כניסתו לדירה שהנאשם היה "שיכור לחלוטין" ואף הוסיף תיאור חזותי לפיו הנאשם "בקושי עמד על רגליו והתנדנד". בהמשך ציין אלון שהנאשם היה כל כך שיכור עד שלא יכול היה ללבוש בעצמו את החולצה שהוגשה לו ואלון הליבש אותו. בנוסף תיאר אלון התנהגות מוזרה של הנאשם, בשעה שישב בתחנה והגן על ראשו סתם כך ללא כל סיבה, תוך שאמר לאלון במהלך השהייה בתחנה שהוא "מסטול".

במהלך עדותו בבית המשפט בחר אלון לתאר את מצבו של הנאשם כמי שהיה "ממש ממש שיכור" (פרוט' עמ' 7 ש' 6 ובהמשך בש' 13).

מנגד, תיאר אלון בת/1 שהנאשם הוא זה שפתח להם את דלת הכניסה לבית, ידע לדרוש מהשוטרים שיראו לו צו חיפוש ומכאן שהבין שמדובר בשוטרים.

השוטר שי תיאר בדוח הפעולה שערך (ת/2) שבדירה היו מונחים מספר בקבוקי אלכוהול ריקים על השולחן בסלון וש"ריח חזק של אלכוהול נדף מפיו" (של הנאשם), כמו גם מפיהם של חבריו.

השוטר אולג, שהגיע כאמור רק במשך האירוע לאחר שהוזעקה תגבורת למקום, תיאר בדוח הפעולה שרשם (ת/3) את התנהגותו הפרועה של הנאשם. מת/3 ניתן אף ללמוד שאותו אדם שצעק קודם לכן מהחלון, זרק בקבוקים והטיל מימיו מחלון הדירה, הוא אותו אדם שנעצר על ידי השוטרים שהגיעו למקום, שכן אולג ציין

שהשכנה שהזעיקה את השוטרים אמרה לו זאת בעת שגבה את עדותה במקום.

גם מדבריו של החוקר איליה שוורצמן (ע"ת 4) ומהערותיו על גבי חקירתו של הנאשם (ת/4) ניתן לדלות מידע אשר למצבו של הנאשם. עם זאת בדבריו של העד מצאתי סתירות בלתי פתורות. כך למשל הסביר החוקר שוורצמן שבאופן מודע הוא בחר להמשיך בחקירה לאחר שהתרשם שהנאשם הבין על מה הוא נחקר ושקיבל ממנו "תשובות מסודרות וטובות" על "חלקם הנכבד (של השאלות - ע.מ.)" (פרוט' עמ' 26). מנגד תיאר החוקר שוורצמן את מצבו של החשוד במהלך חקירתו כך (ש' 2): "החשוד מדבר לא הכי לעניין וחוזר על עצמו מספר פעמים בכל אמרה".

למקרא תשובותיו של הנאשם התרשמתי שהוא הבין את מרבית השאלות שנשאל. עם זאת הרבה הנאשם להשתמש במלים "לא יודע" או "לא זוכר" וניכר שחלק מהתשובות נאמרו על סמך הסקת מסקנות שהסיק כאשר ניתח בדיעבד את האירועים. כך למשל בשורות 50-51:

"ש. אז למה לדעתך שיבואו אליך שוטרים ויתחילו להרביץ לך ככה סתם ללא סיבה?

ת. כן אני מבין, כנראה שעשיתי משהו, לא יודע מה הבלאגן הזה."

ובשורות 64-65:

"ש. אז מה נראה לך שהשוטרים משקרים או שיכול להיות שזה קרה?

ת. יכול להיות שזה קרה, לא יודע".

כמו כן ציין החוקר שוורצמן שלמרות שמהנאשם נדף במהלך החקירה ריח חריף של אלוהול, לא היה מדובר ברמת שכרות כזו שהצדיקה לטעמו את הפסקת החקירה ודחייתה למועד אחר. "אני מבין בין התנהגות של שיכור מוחלט לבין מקרה כמו במקרה הזה שבו החשוד עונה לי ולפעמים חוזר על עצמו כמה פעמים וזה לא היה המקרה שהצדיק להפסיק את החקירה" (פרוט' עמ' 27 ש' 21-22).

השכנה כרמית אמנם לא העידה במשפט, אולם הודעתה הוגשה בהסכמה (ת/6) ויש בה כדי לחזק את המסקנה שהנאשם היה שיכור ברמה גבוהה: "...ראיתי בחור שמנמן בלי חולצה אשר צורח וזרק בקבוק מהחלון לאחר ששתה ממנו, וזרק אותו לכיוון הפאב, התנדנד כל הזמן ולא הפסיק לצרוח כמו משוגע משהו לא נורמאלי, והשתין מהחלון למטה...הבחור בלי חולצה קילל וצעק לעבר אזרחים ולעבר אנשים שישבו מהפאב" (ש' 5-9).

מהאמור לעיל הגעתי למסקנת ביניים לפיה רמת השכרות של הנאשם, לפחות **בתחילתו** של האירוע עת שהה בדירה, הייתה גבוהה. עם זאת, ולו לפרקי זמן קצרים היה הנאשם במצב תודעתי שאפשר לו להבין, ולו במידה מסויימת את המתרחש סביבו.

לא נעלמו מעיני דבריו של דניאל שהעיד שרמת השכרות של הנאשם הייתה כזו שלא מנעה ממנו לדבר עם חבריו ולצפות בסרט. ואולם, כפי שציינתי, משקלה של עדות זו הינה נמוך בהיותה עדות החשודה ככזו שבאה להיטיב עם הנאשם, בפרט כאשר היא אינה עולה בקנה אחד עם התנהגותו של הנאשם עובר להגעת השוטרים למקום, כפי שתיארה השכנה כרמית.

14. אשר לחלק השני של האירוע שהתרחש בתחנת המשטרה, העיד הנאשם על עצמו שהכרתו חזרה אליו בתחנה (פרוט' עמ' 45 ש' 9). כמו כן הודה שבמהלך שהייתו בתחנה היה בדרגת שיכרות פחותה לאור פרק הזמן שחלף (כ 3 שעות) בו לא שתה אלכוהול וכן שתה מים.

דבריו אלו של הנאשם, מתיישבים, כאמור, עם דבריו של החוקר איליה שסבר שמצבו של הנאשם מאפשר את המשך חקירתו. בנוסף, העובדה שחלף פרק זמן של כ 3 שעות בין זמן האירוע בדירה לבין תחילת החקירה, מובילה למסקנה שגם אם הנאשם היה "שיכור כלוט" בתחילתו של האירוע, הרי שבחלוף הזמן, עת הגיע לתחנה, רמת השכרות שלו פחתה באופן שהוא יכול היה להבין את אשר אמר לשוטרים.

האם ניתן היה להבחין שהנכנסים לדירה הם שוטרים?

15. אחד מהסברי הנאשם להתנהגותו בדירה הייתה שהוא לא ידע ששי ואלון שנכנסו לדירתו הם שוטרים, הן לאור העובדה שהיה שיכור והן לאור העובדה שהשוטרים לא הזדהו, לא הציגו צו חיפוש ולפחות אחד מהם היה לבוש במעיל באופן שלא היה ניתן להבין שאותו אדם הוא שוטר.

עם זאת ישנם מספר טעמים המחזקים את המסקנה שהנאשם היה מודע לנוכחות שוטרים בדירתו, על אף רמת השכרות שלו:

ראשית, מת/1 עולה שהשוטרים צעקו "משטרה" מספר פעמים. כך גם העידו שני השוטרים אלון ושי.

שנית, משפתח את הדלת, ביקש הנאשם מה"אנשים" שראה צו חיפוש ומכאן ניתן ללמוד שידע שמדובר בשוטרים שכן הדעת נותנת שלא היה מבקש צו מאזרח.

שלישית, העובדה שהנאשם ניהל שיחה עם השוטרים במהלכה מסר להם במכוון שם שגוי, מובילה אף היא למסקנה שהנאשם הבין מי עומד מולו.

רביעית, הנאשם לא טען בחקירתו שחשב שמדובר בעבריינים.

חמשית, גם לחבריו של הנאשם, שנכחו בדירה, היה ברור למן הרגע הראשון שמדובר בשוטרים (ראו דברי עקיבא עמ' 31 ש' 24-28 ודברי דניאל עמ' 57 ש' 19-13).

ששית, השוטר שי העיד שהציג לנאשם תעודת שוטר (פרוט' עמ' 16 ש' 16).

16. על מנת לבסס את טיעוניה ולסתור את גרסתו של שי, הגישה כאמור ההגנה במהלך הדיון תמונה (נ/1). שי העיד שנכנס לדירה כשהוא לבוש במעיל, קסדה על ראשו וכפפות על ידיו. משנשאל בחקירה הנגדית האם יש לו תג שם על מעיל הרכיבה השיב אמנם בשלילה, אולם ציין שיש על המעיל "פצ'ים" של משטרה מצד ימין ומצד שמאל (עמ' 19 לפרוט'). על מנת לסתור טענה זו הוצג במהלך פרשת ההגנה נ/1 - תמונה שנטען שהיא תמונתו של שי במהלך האירוע. מהתמונה ניתן לראות רק את זרוע שמאל של שוטר שלובש מעיל, הנחזה להיות שי. עוד ניתן לראות שאין סמל של המשטרה על השרוול. עם זאת ניתן לראות בצורה ברורה כתם שחור בצורת תג משטרי במקום אליו אמורים להדביק את סמל המשטרה. מכאן ביקש ב"כ הנאשם להסיק שהשוטר שי נכנס ללא סימן זיהוי משטרי. לא מצאתי לקבל טענתו זו נוכח העובדה שנוספות צילום התמונה לא הובררו עד תם, ובפרט מי צילם אותה. חשוב מכך, מאחר שהתמונה הוגשה רק במהלך פרשת ההגנה, מבלי שהוצגה לשי במהלך עדותו, לא ניתן היה לקבל את התייחסותו של שי לטענת ההגנה. שנית, מדובר בתמונה מטושטשת המעוררת שאלות אחרות כמו האם היא חלק מסרטון ארוך יותר שלא הוצג לבית המשפט (שהרי אין חולק שהאירוע הוסרט על ידי אחד מחבריו של הנאשם), האם התמונה ערוכה וכיו"ב שאלות המעוררות קושי של ממש ליתן לה משקל גבוה.

17. והערה נוספת הנוגעת לכניסתו של שי לדירה מבלי שהסיר מעליו את המעיל, הקסדה והכפפות. תשובתו של שי לטענה זו שהופנתה כלפיו הייתה שאין נוהל משטרי האוסר לעשות כן ושהוא מתנהל בדרך זו כדבר שבשגרה. לדבריו הוא בעל ניסיון רב בעבודה מול שיכורים והוא יודע שלא ניתן לצפות כיצד יתנהגו. משכך העדיף להיכנס עם כל הציוד עליו, דבר שאף הוכיח את עצמו במובן זה שהכפפות מנעו מנשיכותיו של הנאשם לפגוע בו. כמו כן מסר שי שגם אם היה מוריד את הקסדה, הרי שממילא לא היה ניתן לאפסנה בארגז האופנוע שיכול להכיל קסדה אחת בלבד. ראו גם עדותה של שהשכנה כרמית (ת/6 ש' 11-12) שהביעה את חששה לשלומם של השוטרים עם כניסתם לדירה נוכח התנהגותו של הנאשם עובר להגעתם.

אציין שבכל שלב של הדיון לא הוצגו בפני נהלי המשטרה הנוגעים לסוגיה. עם זאת סבורני שהמקרה הנדון הינו דוגמא טובה לכך שישנם מקרים בהם ציוד מגן, גם אם אינו ציוד ייעודי, יכול למנוע פגיעה בשוטרים הבאים במגע עם אוכלוסיה שעלולה להיות אלימה. הדברים נכונים כמובן, כל עוד ציוד המגן אינו פוגם באפשרות לזהות את השוטר וכל עוד ברור לאזרח שמי שעומד מולו הינו שוטר גם אם תג השם שלו או סמל המשטרה מוסתרים.

סמכות הכניסה לדירה

18. שני השוטרים תיארו בת/1 ובת/2 שהם הגיעו למקום לאחר שנמסר להם התיאור אותו מסרה כרמית, לפיו בדירה נמצאים אנשים שנראים "מאוד שיכורים" שאף זורקים בקבוקים מהחלון ומשתינים מהחלון. בהודעתה תיארה כרמית התנהגות מפחידה ומסוכנת של הנאשם שלא רק שצעק בקולי קולות בשעת חצות, אלא השליך בנוסף חפצים לעבר מקום בו מסתובבים אנשים. אלון ושי העידו שמטרת הגעתם

למקום לא הייתה לבצע חיפוש אלא להפסיק את ביצוע העבירות (זריקת בקבוקים מהחלון לעבר פאב סמוך וצעקות בשעת לילה מאוחרת) ומשכך לא נזקקו לצו חיפוש.

עוד הבהירו שהנאשם הוא זה שהכניס אותם מרצונו לדירה (ראו דברי אלון בעמ' 12 לפרוט').

בדומה לאלון, העיד שי על כך שהוא ואלון נכנסו לדירה על מנת למנוע את המשך ביצועה של העבירה. כמו כן ציין שמאחר שמיד עם פתיחת הדלת ניסה הנאשם לתקוף אותו, נעברה על ידי הנאשם עבירה נוספת של תקיפת שוטר שאף היא הקנתה לו סמכות להיכנס לדירה (פרוט' עמ' 21 ש' 4-14).

לפיכך, אני סבור שהטענה לפיה בנסיבות המתוארות לא הייתה לשוטרים סמכות כניסה לבית אינה יכולה לעמוד. נהפוך הוא. חובתם של השוטרים הייתה להיכנס לדירה, לברר את פשר התלונה ולמנוע הישנותה. כמו כן אינני מקבל הטענה שהמטרה "העיקרית" של כניסתם של השוטרים לדירה הייתה מניעת הרעש, בשים לב לעובדה שדווקא המעשים המסוכנים יותר שנעשו על פי החשד על ידי הנאשם לא נגעו להקמת הרעש אלא נבעו מזריקת החפצים מהמרפסת.

לאור העובדה שמטרת הכניסה לדירה לא הייתה, כאמור, רק מניעת הרעש, לא נדרשתי לסוגיית סמכות הכניסה לדירה מכוח חוק למניעת מפגעים, תשכ"א-1961.

לסיכום נקודה זו - בנסיבות המתוארות הגעתי לכלל מסקנה שהשוטרים נכנסו לדירה כדין.

19. לפיכך, משהגעתי למסקנה שניתן היה להבחין ולהבין ששני האנשים שנכנסו לדירה הינם שוטרים, ושהשוטרים נכנסו לדירה כדין, מצאתי לדחות את טענת הנאשם לפגם בהתנהלות השוטרים באירוע.

הכרעה

עבירות האלימות

20. מעשי האלימות המיוחסים לנאשם מחולקים אם כן לשלושה חלקים: הניסיון לפגוע בשוטר שי מייד עם כניסת השוטרים לדירה, הדחיפה של השוטר אלון שהובילה למעצרו של הנאשם, הבעיטה והפגיעה בשי באזור המפשעה והנשיכות בשי במהלך הניסיון להשתלט על הנאשם.

ניסיון התקיפה

21. בת/2 מתאר שי בצורה בהירה את ניסיונו של הנאשם לפגוע בו. דבריו אלו נתמכים אף בתיאור שמסר אלון בת/1. על גרסתם זו חזרו השוטרים במהלך עדותם ומצאתי את גרסתם כאמור כמהימנה. במהלך עדותו לא זכר אלון את עיתוי הנפת היד, אולם חזר על שכתב בדוח הפעולה לפיו ניסיון התקיפה של שי התרחש מיד עם פתיחת הדלת. לאחר מכן, לאחר שהשוטרים שבו וצעקו לעבר הנאשם "משטרה", אמר להם הנאשם "כנסו", לאחר שהבין שעומדים מולו שוטרים (ראו ת/1 וכן דברי אלון בפרוט' עמ' 8-9).

22. בעניין זה ניסה הנאשם לטעון שמצב הדברים המתואר על ידי השוטרים אינו אפשרי מבחינה טכנית, זאת בהתייחס לדברי השוטר שי שתיאר בת/2 את מעשי הנאשם כך: "...לאחר כשתי דקות...נפתחה הדלת והאדם אשר פתח את הדלת הניף את ידו הימנית תוך שהוא מנסה לתת לי אגרוף עם ידו הימנית, מיד עם יד השמאלית נטרלתי את ידו..."

לדברי הנאשם, דלת הכניסה לדירה נפתחת פנימה לצד ימין ומכאן שהדרך היחידה לפתוח אותה הייתה באמצעות יד ימין. משכך, לא הייתה לדידו של הנאשם כל אפשרות לפתוח את הדלת לצד ימין ובמקביל להכות או לנסות להכות את השוטר תוך שימוש באותה יד. לפיכך טען לחוסר היגיון בדברי השוטר שי.

לטעמי יש לדחות טענה זו וזאת ממספר נימוקים:

ראשית, השוטר שי תיאר את הדברים כהוויתם, מתוך זכרונו, וכפי שתיעד בדוח הפעולה זמן קצר בלבד לאחר האירוע. בשונה מכך דברי הנאשם מבוססים על הסקת מסקנות ואין חולק על כך שהם לא נאמרו מזכרונו האישי. כזכור קו ההגנה המרכזי של הנאשם היה שהוא לא זוכר פרטים רבים מאירוע לאור העובדה שהיה שיכור. אם כך הם פני הדברים, נותר רק לתמוה כיצד זכר פרט שולי זה במהלך עדותו.

לעומתו, זכר שי, שהיה מפוכח במהלך האירוע, באיזו יד ניסה הנאשם לפגוע בו ואף זכר באיזו יד הוא השתמש כדי לנטרלו.

שנית, השוטר שי לא ציין בת/2 באיזו יד פתח הנאשם את דלת הדירה. כמו כן לא ציין שי מהו פרק הזמן שחלף מרגע פתיחת הדלת ועד לרגע הנפת היד. למקרא הדוח נראה שהנפת היד מצדו של הנאשם התרחשה בתכוף לאחר פתיחת הדלת, אולם לא ניתן לקבוע שהיא התרחשה **במקביל** לפתיחתה.

שלישית, לא מן הנמנע שהנאשם השתמש בידו הדומיננטית בנסותו לפגוע בשי, בדיוק כשם שהשתמש באותה יד קודם לכן לצורך פתיחת הדלת. יש לציין שעניין זה לא נטען ולא הוכח לפני במהלך הדיון.

23. אכן, לא ניתן להתעלם מהסתירה הקיימת בין עדותו של שי לבין עדותו של אלון בכל הנוגע לשלב בו הניף הנאשם את ידו לכיוונו של שי. כך, בעוד ששי אמר בעדותו שהנאשם הניף את היד ברגע פתיחת הדלת (פרוט' עמ' 16 ש 12), גרס אלון שהנפת היד הייתה לאחר הכניסה לדירה. עם זאת נראה שבמהלך עדותו לא זכר אלון את פרטי הפרטים הנוגעים להנפת היד וביקש לקרוא את דוח הפעולה שכתב.

ואולם, לאחר שבחנתי את גרסאות השוטרים, ועל רקע מכלול האירועים וגרסתם לגבי האירוע בכללותו, אינני מוצא שיש בסתירה זו כדי לפגוע במהימנותם של השוטרים. אך ברור מאליו ששי, השוטר לעברו הונף האגרוף יזכור טוב יותר את המעשה שכונן לפגוע בו. כמו כן מצאתי שהפער בין השוטרים אינו רב שכן מדברי שניהם ניתן להבין שהנפת היד הייתה המעשה האלים הראשון שבוצע על ידי הנאשם ושהמעשה בוצע סמוך לאחר הגעתם לדירה.

מאחר שמצאתי שלא ניתן לסמוך על גרסת הנאשם נוכח שכרותו, ובפרט בנקודת זמן זו של תחילת האירוע, לגביה היטיב לזכור פרטים רבים באופן המעורר ספק למהימנותה בחלוף זמן כה רב מיום האירוע, ולאור העובדה שחבריו של הנאשם לא ראו את תחילת האירוע, לא נותר לי אלא להסתמך על גרסאות השוטרים, אותן מצאתי, כאמור, כמהימנות.

משמצאתי ליתן אמון מלא בעדויות השוטרים, אני קובע שהנאשם הניף את ידו לכיוון ראשו של שי במטרה לפגוע בו.

דחיפת השוטר אלון

24. מעדויות השוטרים עולה שאירוע הדחיפה הוא שהוביל למעצרו של הנאשם, חרף העובדה שניתן היה לעצרו מוקדם יותר בגלל התנהגותו. אלון זכר היטב שהנאשם דחף אותו, מעשה שהוביל למעצרו. הסבריו של אלון אשר לנסיבות מעצרו של הנאשם הגיוניים ומתיישרים עם השכל הישר. ניכר מדברי השוטרים אלון ושי שהגיעו ראשונים למקום, שהם לא מיהרו לעצור את הנאשם. כך למשל לא עצרו את הנאשם משזה סירב לפתוח להם את הדלת משך דקות ארוכות, ולא הזדרזו לעצרו כשניסה לתקוף את שי (ראו דברי אלון פרוט' עמ' 9 ש' 1-2: "באירועים כאלה אני לא בא לעצור, אם לא היה דחיפה מצדו אלי לא הייתי עוצר אותו"). עוד הבהיר שכשוטר ותיק ובעל ניסיון בעבודה עם שיכורים, אין לדעת למה לצפות מאדם שיכור. ראו למשל דברי אלון פרוט' עמ' 11 ש' 28-29: "שנים התעסקתי בנושא השכרות ואנשים נשכו אותי והיכו אותי ושכן אדם שיכור אני יודע למה הוא מסוגל, אין לי שום דבר אישי נגד בן אדם שיכור" ובהמשך עמ' 13 ש' 16-20:

"ש. אתה טוען שהוא הזמין אתכם להיכנס בד בבד אתה טוען שהוא תקף את השותף שלך.

ת. הוא לא פגע בו (בשי - ע.מ.), אם היה פוגע בו היה נעצר באותו רגע.

ש. אתה רוצה לשכנע אותנו שאחרי ניסיון התקיפה של שי אתם נכנסים באופן רגיל לדירה והכל על מי מנוחות רק הנאשם משתולל ומפריע לכם ואתם לא טעונים בכלל.

ת. בן אדם שהוא שיכור, אתה מבין שהוא שיכור שלפעמים לא מודע למעשים שלו, או שהשותף שלי לא קיבל מכה, אומרים לו תירגע. מנסים להרגיע."

על אותו משקל ראו גם דברי שי בפרוט' עמ' 19 ש' 20-22. וכן דבריו בעמ' 21 ש' 20: "אדם שהוא שיכור הוא עמום 13

לא צפוי ועל אחת כמה וכמה שבכניסה לדירה הוא ניסה לתת אגרוף ולא עצרנו אותו. לא אחכה לקבל פנס בעין".

25. מנגד, תיאר דניאל, חברו של הנאשם, את הדחיפה כרצון של הנאשם להרחיק מעליו את השוטר שהתקרב אליו "בצורה אולי אגרסיבית" עד למרחק של 10 ס"מ. בשלב זה הנאשם "שם לו את היד על החזה...זו תגובה נורמלית. הוא הרחיק אותו קצת. זהו השוטר ממש התעצבן מזה. דחף אותו על הספה..." (פרוט' עמ' 53 ש' 7-10). הנה כי כן, גם לדבריו של דניאל הנאשם הוא זה **שנגע** ראשון בשוטר ואף עשה פעולה אקטיבית של **הדיפתו** - פעולה אותה הגדירו השוטרים **כדחיפתו** של השוטר. כפי שהעידו השוטרים, מעשה זה היווה מבחינתם קו אדום אותו חצה הנאשם, ושהצדיק מעצר.

26. במאמר מוסגר אציין שלא ניתן להתעלם אף מהסתירה בדבריו של דניאל שהתבלבל במהלך עדותו בין השוטרים. את השוטר אלון תיאר דניאל תחילה כשוטר שהתנהג "בסדר", ככזה שהפגין סבלנות כלפי הנאשם וביקש ממנו משך דקות ארוכות להזדהות. לעומת זאת את השוטר שי תיאר דניאל כאגרסיבי, חסר סבלנות ועצבני. משעומת עם העובדה שהנאשם דחף דווקא את השוטר אלון, לא יכול היה להסביר את הסתירה שבדבריו והסביר שהוא אינו זוכר את סדר האירועים ומי תקף את מי (פרוט' עמ' 58).

27. לסיכום נקודה זו אומר שהגעתי לכלל מסקנה שהשוטרים פעלו באירוע בצורה מקצועית, זהירה ולא מתלהמת. מעצרו של הנאשם בוצע רק לאחר הפגיעה הפיזית באלון, פגיעה שהייתה כאמור המשכו של ניסיון הפגיעה בשי מוקדם יותר, עליה בחרו להבליג. גם הסברו של אלון שחשש מהבאות לאור התנהגותו של הנאשם עד לרגע המעצר, הינו הסבר הגיוני בנסיבות שתוארו. בהקשר זה חשוב לזכור שטרם הגעתם למקום היו השוטרים מודעים לעובדה שהנאשם צעק בקולי קולות, השליך בקבוקים והשתין דרך החלון. לאחר הגעתם למקום התרשמו מכך שהנאשם היה שיכור, ראו שהניף את ידו לעבר שי ולבסוף דחף את אלון). איפוק השוטרים והימנעותם מלעצור אותו מיד נלמדים גם מדברי דניאל שהעריך את פרק הזמן בו ניסו השוטרים לגרום לנאשם למסור להם תעודת זהות ככזה שנע בין חמש לעשר דקות.

תקיפת השוטר שי (בעיטה לאשכים ונשיכות)

28. שי העיד על מעשה התקיפה מזיכרונו, לרבות על אודות הכאב שחש כתוצאה מהמכה באזור הרגיש. העד ציין שלא פנה לקבלת טיפול מאחר שהיה מדובר בכאב שחלף, גם אם הכאב נמשך מספר שעות (ראו עמ' 23 לפרוט'). אשר לנשיכות - לא נשארו סימנים שכן עטה כפפות על ידיו. שי הדגיש שהכוח בו השתמש לאחר קבלת המכה היה מידתי ("מכת ניטרול", כדבריו) ונועד לגרום לו להפסיק להשתולל ולבעוט. למרות הכאב העז שחש כתוצאה מהמכה, שמר על איפוק ועשה את המינימום על מנת לנטרל את הנאשם ולמנוע מכה דומה נוספת. אציין שחרף טענת הנאשם לפיה הוא הוכה קשות במהלך האירוע על ידי השוטרים, לא נראו עליו סימנים, לא הוגש כל תיעוד רפואי ולא הוגשה על ידו כל תלונה

למח"ש.

עדות זו של שי נתמכת בעדותו של אלון, וגרסת שני השוטרים נתמכת אף בגרסת עד ההגנה עקיבא שאישר ששמע את אחד השוטרים אומר "מה אתה נושך" (ת/5 עמ' 2) וגרסתו של דניאל שראה, לדבריו, "קצת".

עבירת האיומים

29. השאלה אימתי תהווה אמירה משום "איום" ואימתי לא, היא שאלה פרשנית שתלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. הכלל שנקבע בפסיקה לעניין עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, הוא שעל "האיום" להיבחן מבעד למשקפיים אובייקטיביים, כלומר, האם תוכן הדברים והנסיבות בהן נאמרו היה בהם כדי להטיל אימה על אדם מהישוב (ראו ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (06.09.89) (להלן: עניין **ליכטמן**)).

בפסיקת בית המשפט העליון ניתן למצוא מספר מבחנים ומבחני משנה לבדיקת טיב המלל שנאמר והאם הוא נכנס בגדרה של העבירה הפלילית. כך, למשל, הציע כב' השופט ברק (כתוארו אז) בפסק הדין בעניין **ליכטמן** את "**מבחן השליטה**", שעיקרו הוא בחינה האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע. אם התשובה היא בחיוב, היינו הדובר שולט על התממשות האזהרה, יש לראותו כמאיים, ולא כמזהיר. באותו פסק דין הציע כב' השופט גולדברג את "**מבחן המהות**" לבדיקת רכיב "האיום" בעבירת האיומים, שעיקרו בדיקה מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו.

למבחן עזר נוסף ראו ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.7.10) פסקה 6 לפסק דינו של כבוד השופט הנדל.

30. כפי שצינתי, מסקנתי בעניין מצב השכרות בו היה נתון הנאשם היתה שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול בפרק הזמן בו אמר את מילות האיום, אולם מצבו התודעתי לא היה כזה שמונע ממנו לשים לו למטרה להפחיד את השוטרים.

עם זאת, בבוחני את נסיבות המקרה במבחני המשנה שהותוו בעניין ליכטמן, בין אם על פי מבחן השליטה, ובין אם לפי מבחן המטרה, ספק בעיני אם המלים שאמר הנאשם, **בנסיבות בהן נאמרו**, מגבשות עבירת איומים. אסביר.

המילים "מחר אני אביא עורך דין שיזיין אתכם בתחת" נשמעות בעיני, בנסיבות בהן נאמרו בתיק זה, כלא יותר מדברי התרסה חצופים כלפי השוטרים. מלים אלו עשויות אמנם להקניט את השוטרים אולם ספק אם מתקיים בהם יסוד ה"פגיעה שלא כדין" בגופם, בשים לב לחוסר האפשרות לממשם. גם אם נניח לצורך הדיון שכוונת הנאשם הייתה לגרום לשוטרים לפגיעה אחרת, כמו למשל בפרנסתם או בשמם הטוב, הרי שמדובר בטענה רחוקה ביותר, שלא לומר על גבול התיאורטית. למותר לציין שפרשנות זו לא הועלתה על ידי מי מהעדים.

על כך יש להוסיף שגם אם ניתן היה להוכיח את כוונתו האמתית של הנאשם, הרי שלא ניתן היה לומר

שבנסיבות בהן נאמרו המלים, קרי לאחר שהנאשם -על פי גרסתו - הוכה וחושמל בטייזר, פנייה למח"ש נעשית "שלא כדין" ובמטרה "להפחיד או להקניט".

אשר למשפט השני "אתה לא יודע עם איזו משפחה אתה מתעסק" סבורני שמדובר באמירה גבולית ביותר, שכן הנאשם לא משתייך למשפחה שעצם הזכרת שמה יכול להוות איום על אדם.

31. בנוסף, למרות שהבחינה הנדרשת בפסיקה היא בחינה אובייקטיבית, כלומר הערכתו של האדם הסביר האם יש בדברים משום איום בנסיבות בהן נאמרו המלים, סבורני שבמקרה זה יש לתת משקל גם לדברי השוטר אלון עצמו שאמר שהוא לא ראה בדברים שנאמרו על ידי הנאשם כדברי איום. ובמילותיו שלו - "זה לא איום מבחינתי, לא ייחסתי לו איומים, אם זה היה איומים הייתי אומר לחקור (צ"ל "לחקור" - ע.מ.) הוא איים עלי ומכניס את זה לדוח פעולה. לא מאמין שבכתב האישום הוא קיבל איומים" (פרוט' עמ' 15 ש' 10-12). כלומר, מדברי אלון ניתן להבין שהוא לא ראה במלים שנאמרו משום עבירת איום **בנסיבות בהן נאמרו הדברים**, זאת להבדיל מתחושתו הסובייקטיבית, שלא הוכרה כאמור בפסיקה כמבחן מקובל להוכחת העבירה, האם הוא חש "מפוחד" או "מאויים" לאחר ששמע את הדברים שנאמרו על ידי הנאשם.

השימוש בטייזר

32. לטענת הנאשם הופעל נגדו אקדח טיזר בשלב כלשהו של האירוע.

בת/1 ובת/2 ציינו אמנם השוטרים אלון ושי שעקב התנהגותו האלימה של הנאשם הם ביקשו סיוע טיזר, אולם אין כל אזכור האם למקום הגיע אדם המצויד באקדח הטיזר והאם נעשה שימוש כלשהו בטיזר.

עוד ציין אלון בת/1 שבתחנת המשטרה אמר לו הנאשם "נכנסתם לבית שלי הפרטי שלי הבאתם בי שוקר חשמלי פעמיים שלוש ארבע פעמים עד שלא יכולתי להגן על עצמי". אלון לא ציין שראה חבלה כלשהי על גופו של הנאשם (וכזכור פלג גופו העליון של הנאשם היה חשוף עד שלב ההגעה לתחנה, שם הלביש אלון לנאשם את החולצה, לאחר שהורדו מידיו אזיקי הידיים). עם זאת נוכח הטענה ש"חושמל", מצא לנכון לציין בדוח הפעולה שהוא הבחין בפלסטר ישן על ידו הימנית של הנאשם. מכלל הן נשמע הלאו.

כאמור, השוטרים המעורבים לא הסתירו את העובדה שהשתמשו בכוח נגד הנאשם, אולם הסבירו זאת בהתנגדותו למעצרו ובהתנהגותו במהלך הניסיון להשתלט עליו לאחר שהודע לו דבר מעצרו (ראו למשל ת/1, ת/2 עדותו של אלון עמ' 8). לאור התנהגות הנאשם הסביר אלון שהוא ביקש שיגיע טיזר למקום ואולם הכחיש שימוש במכשיר. אלון הבהיר שהוא ושי לא היו מוסמכי טיזר באותה תקופה ומכאן שברור שלא נשאו עמם אקדח טיזר. עוד הוסיף שלו היה שימוש במכשיר, גם על ידי שוטר אחר, היה דואג לתעד זאת בדוח הפעולה שכתב (פרוט' עמ' 12 ש' 32).

גם השוטר אולג, שהגיע למקום ככוח סיוע בסופו של האירוע, הכחיש שהשתמש בטיזר והסביר שאף הוא אינו מוסמך לכך שכן את ההכשרה לטיזר עבר רק ארבעה חודשים לפני מועד הדיון (עמ' 27 לפרוט').

למותר לציין שאין כל תיעוד רפואי או תיאור אחר של חבלות שנגרמו לנאשם כתוצאה משימוש בטיזר.

כמו כן, כפי שצוין, הנאשם וחבריו תיעדו בוידאו חלק מהאירוע, אולם סרטונים אלו לא הוצגו.

למעשה, העד היחיד שהעיד שראה במו עיניו טיזר במקום היה חברו של הנאשם עקיבא, אולם גם הוא לא ראה שנעשה בו שימוש. משנשאל אצל מי משלושת השוטרים ראה את הטיזר השיב תשובה מפתיעה: "אצל אישה". גרסתו זו של עקיבא, הן הגרסה המאשרת שהיה טיזר במקום והן הגרסה לפיה הייתה אישה במקום, אינה נתמכת בראיה חיצונית או בעדות של מי מהעדים שהעידו. בנוסף, כפי שצוין לעיל, ממילא מצאתי שמשקלה של עדות זו נמוך.

לאור האמור אני סבור שאין ביסוס ראיתי מספק לטענת הנאשם שהופעל נגדו טיזר.

סוף דבר

33. לאור האמור, התוצאה היא שהנאשם מורשע בעבירה של תקיפת שוטר וניסיון תקיפת שוטר ומזוכה מעבירת האיומים.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ז, 23 נובמבר 2016, במעמד הצדדים